

Arrest

nr. 349 707 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS
Ernest Allardstraat 45
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. FEGUY, die *loco* advocaat C. GHYMERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters grootmoeder, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, dient op 22 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek van haar grootmoeder wordt op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar moeder als begeleide minderjarige ingediend.

Verzoekster wordt in België geboren in oktober 2019 en wordt vervolgens bijgeschreven op de bijlage 26 van haar grootmoeder.

Op 29 juni 2021 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 263 624 van 10 november 2021 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Verzoeksters grootmoeder dient op 26 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2022 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer 273 238 van 24 mei 2022 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3. Verzoeksters moeder dient op 26 november 2021 een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als begeleide minderjarige wordt ingediend. Op 25 januari 2024 wordt inzake dit verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.4. Op 9 augustus 2024 dient verzoeksters grootmoeder namens verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming in. Op 9 september 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 11 september 2025 aan verzoeksters moeder aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Jij, J(...) A(...) F(...) C(...), bezit de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 2019 in Brussel, België.

Jouw grootmoeder, L(...) R(...) C(...) G(...) (CG (...)), verliet Venezuela op 8 augustus 2019 samen met je moeder, P(...) C(...) F(...) C(...) (CG (...)). Jouw moeder was toen minderjarig en zwanger van jou.

Op 22 augustus 2019 diende jouw grootmoeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw moeders naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jij werd na je geboorte op 18 november 2019 toegevoegd aan het dossier van jouw grootmoeder. Hierin verklaarde jouw grootmoeder dat zij Venezuela heeft verlaten omwille van problemen die zij kende met de colectivos en de familiale problemen omwille van haar dochters tienerzwangerschap. Voor dit verzoek werd op 30 juni 2021 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beslissing genomen. Op 29 juli 2021 diende jouw grootmoeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 10 november 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw grootmoeder diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de RvV. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 november 2021 diende jouw grootmoeder een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 1 februari 2022 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Op 14 februari 2022 diende jouw grootmoeder een beroep tegen deze beslissing in bij de RvV, die op 24 mei 2022 het beroep verwierp. Jouw grootmoeder diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de RvV. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 26 november 2021 diende ook jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 25 januari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Jouw moeder diende geen beroep tegen deze beslissing in bij de RvV. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 9 augustus 2024 diende jouw grootmoeder een derde verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS nam op 21 mei 2025 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Jouw grootmoeder diende geen beroep tegen deze beslissing in bij de RvV. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 9 augustus 2024 diende je grootmoeder ook in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeld je dat je niet naar Venezuela kan omdat je geen papieren hebt en Venezuela momenteel niet goed is omdat ze kinderen stelen. Daarnaast verklaart jouw grootmoeder dat jullie niet terug kunnen naar Venezuela omwille van de colectivos en heeft ze schrik dat de regering je zal afnemen van haar. Verder stelt jouw grootmoeder dat er in Venezuela problemen zijn op vlak van scholing en gezondheidszorg en verklaart ze dat je het leven in België gewoon bent, je de taal kent, je vriendjes

hebt, je graag naar school gaat en het emotioneel niet goed zou zijn voor jou om naar Venezuela te gaan. Verder verklaart jouw grootmoeder dat ze jullie niet zouden doorlaten aan de luchthaven bij terugkeer.

Je dient ter staving van jouw verzoek een getuigenis van jouw sociaal assistent in.

Je hebt momenteel weinig contact met jouw moeder en jouw grootmoeder staat in voor jouw zorgen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat jij ten tijde van het persoonlijk onderhoud slechts vijf jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van jouw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met jouw grootmoeder L(...) R(...) C(...) G(...) die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van jouw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Jouw raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw grootmoeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw grootmoeder aanhaalt ter staving van haar verzoek van 22 augustus 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Jouw grootmoeder haalt immers aan dat je niet naar Venezuela kan terugkeren omwille van de problemen die zij in het kader van haar verzoek aanhaalde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8.08.2025 (verder NPO), p. 5).

Er dient echter opgemerkt dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw grootmoeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde problemen met de colectivos (zie beslissing CGVS grootmoeder, d.d. 30.06.2021). Jouw grootmoeder koppelde jouw vrees bij terugkeer rechtstreeks aan de hare (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS grootmoeder d.d. 12.04.2021, p. 13 en 22). Bijgevolg oordeelde het CGVS in de beslissing van jouw grootmoeder dat zij evenmin een vrees aannemelijk maakte in jouw hoofd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV (zie arrest RvV grootmoeder, d.d. 10.11.2021). Het tweede verzoek van jouw grootmoeder van 26 november 2021 werd niet-ontvankelijk verklaard omdat haar verklaringen in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd. Daarnaast kon uit jouw grootmoeders verklaringen en uit de door haar neergelegde documenten niet afgeleid worden dat haar woning werd toegeëigend door de colectivos en dat zij niet meer terecht zou kunnen in haar woning, waar jouw moeder met jouw grootmoeder woonde tot aan hun vertrek uit Venezuela (zie beslissing CGVS grootmoeder d.d. 1.02.2022). De RvV verwierp het beroep van jouw grootmoeder hiertegen en bevestigde dat uit de activiteiten van jouw grootmoeder en moeder op sociale media bleek dat zowel jouw grootmoeder, moeder, als oom nog in contact staan met familieleden in Venezuela en er ook frequent interactie was tussen hen en jouw familie in Venezuela. Jouw grootmoeder maakte aldus niet aannemelijk dat er geen contact is met haar familie in jullie land van herkomst (zie arrest RvV grootmoeder d.d. 25 mei 2022). Het derde verzoek van jouw grootmoeder van 9 augustus 2024 werd ook niet-ontvankelijk verklaard (zie beslissing CGVS grootmoeder d.d. 21.05.2025). Jouw grootmoeder diende geen beroep tegen deze beslissing in. Daarnaast dient ook nog opgemerkt dat het CGVS een beslissing nam tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en weigering van de vluchtelingenstatus in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder van 26 november 2021 (zie beslissing CGVS moeder d.d. 25.01.2024) omdat haar motieven in het verlengde lagen van wat jouw grootmoeder in het kader van haar verzoeken aanbracht. Voorts haalde jouw moeder geen elementen aan

waaruit bleek dat er bij een terugkeer naar Venezuela in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Jouw moeder verklaarde immers niet te weten of ze iets moet vrezen en stelde dat er haar en jou bij een terugkeer niets zal overkomen (zie beslissing CGVS moeder d.d. 25.01.2024). Jouw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Het gegeven dat jouw grootmoeder naar aanleiding van jouw eigen verzoek vasthoudt aan haar eerder aangehaalde motieven en de eerder aangehaalde motieven van jouw moeder is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Jouw grootmoeder haalt nog specifiek aan dat je niet kan terugkeren naar Venezuela omdat je het leven in België gewoon bent, je de taal kent, je vriendjes hebt, je graag naar school gaat en het emotioneel niet goed zou zijn voor jou om terug te keren naar Venezuela (NPO, p. 6). Uit de verklaringen van jouw grootmoeder op het CGVS blijkt effectief dat jij goed geïntegreerd bent in de Belgische samenleving. Zo ben jij geboren in België, groeide je hier op, spreek je vloeiend Nederlands en doe jij goed jouw best op school (NPO, p. 6). Hoewel deze inspanningen zeer lovenswaardig zijn, kan niet worden ingezien op welke manier jij omwille van jouw verblijf en (goede) integratie in België een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar Venezuela.

Waar je op de DVZ nog aanhaalde dat je niet kan teruggaan naar Venezuela omdat je geen papieren hebt en ze kinderen stelen in Venezuela (Vragenlijst CGVS d.d. 7.05.2025), dient opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jouw grootmoeder geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De getuigenis van jouw sociaal assistent kan niets wijzigen aan bovenstaande beslissing, aangezien deze slechts de juridische en familiale context schetst waarin jij jou in België bevindt – die reeds gekend is bij het CGVS – en de nadruk legt op jouw (zwakke) band met Venezuela. Voorts haalt jouw sociaal assistent een aantal artikelen aan over de algemene situatie in Venezuela. Er dient echter opgemerkt dat deze artikelen niet toegespitst zijn op jouw concrete situatie en hieruit geen individuele vrees in jouw hoofde ingeval van terugkeer kan afgeleid worden. De getuigenis van jouw sociaal assistent bevat geen andere inhoudelijke argumentatie.

Jouw grootmoeder verklaart dat ze jullie niet zouden doorlaten aan de luchthaven bij terugkeer (NPO, p. 6). Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegt, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Oud artikel 39/59, § 2 van Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 57/6, § 3, (eerste lid), 6° van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van "het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een administratieve beslissing, van het geloof aan de handelingen, van de afwezigheid, van de fout, van de ontoereikendheid of de tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of de motieven, van de verplichting van motivatiemateriaal".

Vooreerst betoogt verzoekster dat zij wel een nieuw en persoonlijk feit in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet heeft aangehaald, waarbij ze toelicht dat zij in België is geboren en opgegroeid, volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving en er beschikt over haar hele sociale en emotionele netwerk. Ze stelt bovendien geen enkele band te hebben met Venezuela en wijst verder op haar bijzondere kwetsbaarheid als zesjarig kind dat uitsluitend door haar grootmoeder wordt verzorgd. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) had bijgevolg niet kunnen volstaan met de vaststelling dat haar aanvraag dezelfde gronden bevat als die van haar grootmoeder, aldus verzoekster. Vervolgens wijst zij op haar profiel, waarbij ze toelicht dat haar volledige opvoeding en sociale ontwikkeling in België hebben plaatsgevonden, zij geen enkele band heeft met het dagelijks leven in Venezuela en zij bovendien Frans spreekt, waardoor zij bij een eventuele terugkeer als "geëuropeaniseerd" zou worden geïdentificeerd. Dit betekent volgens haar dat zij een verhoogd risico loopt om als doelwit te worden gezien door criminele groeperingen. Zij meent nog meer blootgesteld te zijn aan vervolging door het gebrek aan steun en een netwerk. Zij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met haar bijzondere kwetsbaarheid en de mogelijke impact daarvan bij terugkeer naar haar land van herkomst niet in overweging te hebben genomen. Ze verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Voorts gaat verzoekster nog in op de veiligheidssituatie in Venezuela, en benadrukt zij in dit verband andermaal haar kwetsbaar profiel, het feit dat ze in België is geboren en opgegroeid en het ontbreken van een lokaal netwerk, elementen die volgens haar de kans verhogen *“dat zij bij terugkeer selectief wordt getarget voor afpersing en ontvoering”*.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. Luidens oud artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze bepalingen geschonden acht.

3.2.2.2. In zoverre verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een administratieve beslissing, van het geloof aan de handelingen, van de afwezigheid, van de fout, van de ontoereikendheid of de tegenstrijdigheid in de oorzaken en/of de motieven, van de verplichting van motivatiemateriaal”*, wordt erop gewezen dat de Raad een dergelijk beginsel niet bekend is. De Raad kan uit voormelde formulering slechts afleiden dat verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel en de (uitdrukkelijke) motiveringsplicht geschonden acht.

3.2.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat uit haar administratief dossier en haar grootmoeders verklaringen afgeleid op het CGVS blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die haar grootmoeder aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming van 22

augustus 2019, waarvoor de weigeringsbeslissing nu definitief is. Verder concludeert de adjunct-commissaris op basis van de verklaringen die door verzoekster zelf en in haar naam door haar grootmoeder werden afgelegd dat (i) er niet kan ingezien worden op welke manier zij omwille van haar verblijf en (goede) integratie in België een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar Venezuela, (ii) uit het feit dat verzoekster geen papieren heeft geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt, (iii) de getuigenis van haar sociaal assistent niets kan wijzigen aan deze vaststellingen en (iv) er niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) beschreven behandeling. Tot slot concludeert de adjunct-commissaris dat (i) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoekster evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en (ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van oud artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters grootmoeder een verzoek om internationale bescherming indiende op 22 augustus 2019 en dat zij in het kader van haar verzoek op het CGVS werd gehoord. Op 29 juni 2021 werd de grootmoeder van verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Raad bevestigde dit in zijn arrest met nummer 263 624 van 10 november 2021. Op 9 augustus 2024 dient haar grootmoeder namens verzoekster een eigen verzoek om internationale bescherming in. Omdat verzoekster ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS net nog geen zes jaar oud was, werd haar grootmoeder in haar naam gehoord. Verzoeksters grootmoeder verklaart dat verzoekster niet kan terugkeren naar Venezuela omwille van de *colectivos* en omdat ze schrik heeft dat de regering verzoekster zal afnemen van haar. Tevens stelt ze dat er in Venezuela problemen zijn op vlak van scholing en gezondheidszorg, dat verzoekster het leven in België gewoon is, ze de taal kent,

vriendjes heeft, graag naar school gaat, het emotioneel niet goed zou zijn om terug te keren en ze hen niet zouden doorlaten aan de luchthaven (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Verzoekster verklaarde zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze niet kan terugkeren naar Venezuela omdat ze geen papieren heeft en ze in Venezuela kinderen stelen (AD, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Ter staving legt verzoekster een getuigenis van haar sociaal assistent neer (AD, stuk 5, 'Documenten').

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw grootmoeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw grootmoeder aanhaalt ter staving van haar verzoek van 22 augustus 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Jouw grootmoeder haalt immers aan dat je niet naar Venezuela kan terugkeren omwille van de problemen die zij in het kader van haar verzoek aanhaalde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 8.08.2025 (verder NPO), p. 5).

Er dient echter opgemerkt dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw grootmoeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde problemen met de colectivos (zie beslissing CGVS grootmoeder, d.d. 30.06.2021). Jouw grootmoeder koppelde jouw vrees bij terugkeer rechtstreeks aan de hare (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS grootmoeder d.d. 12.04.2021, p. 13 en 22). Bijgevolg oordeelde het CGVS in de beslissing van jouw grootmoeder dat zij evenmin een vrees aannemelijk maakte in jouw hoofde. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV (zie arrest RvV grootmoeder, d.d. 10.11.2021). Het tweede verzoek van jouw grootmoeder van 26 november 2021 werd niet-ontvankelijk verklaard omdat haar verklaringen in het verlengde lagen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond werd beschouwd. Daarnaast kon uit jouw grootmoeders verklaringen en uit de door haar neergelegde documenten niet afgeleid worden dat haar woning werd toegeëigend door de colectivos en dat zij niet meer terecht zou kunnen in haar woning, waar jouw moeder met jouw grootmoeder woonde tot aan hun vertrek uit Venezuela (zie beslissing CGVS grootmoeder d.d. 1.02.2022). De RvV verwierp het beroep van jouw grootmoeder hiertegen en bevestigde dat uit de activiteiten van jouw grootmoeder en moeder op sociale media bleek dat zowel jouw grootmoeder, moeder, als oom nog in contact staan met familieleden in Venezuela en er ook frequent interactie was tussen hen en jouw familie in Venezuela. Jouw grootmoeder maakte aldus niet aannemelijk dat er geen contact is met haar familie in jullie land van herkomst (zie arrest RvV grootmoeder d.d. 25 mei 2022). Het derde verzoek van jouw grootmoeder van 9 augustus 2024 werd ook niet-ontvankelijk verklaard (zie beslissing CGVS grootmoeder d.d. 21.05.2025). Jouw grootmoeder diende geen beroep tegen deze beslissing in. Daarnaast dient ook nog opgemerkt dat het CGVS een beslissing nam tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en weigering van de vluchtelingenstatus in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder van 26 november 2021 (zie beslissing CGVS moeder d.d. 25.01.2024) omdat haar motieven in het verlengde lagen van wat jouw grootmoeder in het kader van haar verzoeken aanbracht. Voorts haalde jouw moeder geen elementen aan waaruit bleek dat er bij een terugkeer naar Venezuela in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Jouw moeder verklaarde immers niet te weten of ze iets moet vrezen en stelde dat er haar en jou bij een terugkeer niets zal overkomen (zie beslissing CGVS moeder d.d. 25.01.2024). Jouw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Het gegeven dat jouw grootmoeder naar aanleiding van jouw eigen verzoek vasthoudt aan haar eerder aangehaalde motieven en de eerder aangehaalde motieven van jouw moeder is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

Jouw grootmoeder haalt nog specifiek aan dat je niet kan terugkeren naar Venezuela omdat je het leven in België gewoon bent, je de taal kent, je vriendjes hebt, je graag naar school gaat en het emotioneel niet goed zou zijn voor jou om terug te keren naar Venezuela (NPO, p. 6). Uit de verklaringen van jouw grootmoeder op het CGVS blijkt effectief dat jij goed geïntegreerd bent in de Belgische samenleving. Zo ben jij geboren in België, groeide je hier op, spreek je vloeiend Nederlands en doe jij goed jouw best op school (NPO, p. 6). Hoewel deze inspanningen zeer lovenswaardig zijn, kan niet worden ingezien op welke manier jij omwille van jouw verblijf en (goede) integratie in België een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar Venezuela.

Waar je op de DVZ nog aanhaalde dat je niet kan ruggaan naar Venezuela omdat je geen papieren hebt en ze kinderen stelen in Venezuela (Vragenlijst CGVS d.d. 7.05.2025), dient opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jouw grootmoeder geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De getuigenis van jouw sociaal assistent kan niets wijzigen aan bovenstaande beslissing, aangezien deze slechts de juridische en familiale context schetst waarin jij jou in België bevindt – die reeds gekend is bij het CGVS – en de nadruk legt op jouw (zwakke) band met Venezuela. Voorts haalt jouw sociaal assistent een aantal artikelen aan over de algemene situatie in Venezuela. Er dient echter opgemerkt dat deze artikelen niet toegespitst zijn op jouw concrete situatie en hieruit geen individuele vrees in jouw hoofde ingeval van terugkeer kan afgeleid worden. De getuigenis van jouw sociaal assistent bevat geen andere inhoudelijke argumentatie.

Jouw grootmoeder verklaart dat ze jullie niet zouden doorlaten aan de luchthaven bij terugkeer (NPO, p. 6). Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Verzoekster slaagt er met haar betoog in haar verzoekschrift niet in bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoekster stelt dat zij wel degelijk een eigen en wezenlijk element heeft aangebracht, en legt in dit kader uit dat zij in België geboren en opgegroeid is, volledig geïntegreerd is en geen band heeft met Venezuela. De Raad herhaalt in dit verband dat de loutere vaststelling dat een begeleide minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren, maar deze eigen feiten van die aard moeten zijn dat zij een apart verzoek kunnen rechtvaardigen, wat *in casu* niet het geval is, daar niet kan ingezien worden op welke manier verzoekster omwille van haar verblijf en (goede) integratie in België een vrees zou moeten koesteren bij terugkeer naar Venezuela. Waar zij betoogt dat de adjunct-commissaris niet had kunnen volstaan met de vaststelling dat haar aanvraag dezelfde gronden bevat als die van haar grootmoeder, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk ook wordt gemotiveerd met betrekking tot haar integratie in België. Verzoekster betoogt verder nog dat zij als "geëuropeaniseerd" zal worden gezien en daardoor een verhoogd risico loopt het doelwit te worden van criminele organisaties, doch licht niet verder concreet toe hoe het feit dat ze in België geboren en opgegroeid is ervoor zal zorgen dat zij als doelwit beschouwd zal worden door criminele organisaties. Haar verwijzing in dit verband naar landenrapporten waaruit blijkt dat afpersing en ontvoeringen wijdverspreid zijn in Venezuela en dat zowel staatsactoren als gewapende groepen zich hieraan schuldig maken is niet dienstig, nu deze informatie algemeen van aard is en niet toelaat enig risico op afpersing of ontvoering in hoofde van verzoekster persoonlijk te concretiseren of te staven.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij aanvoert dat het vermeende gebrek aan steun en een netwerk haar nog meer blootstelt aan vervolging, waarbij zij uitlegt dat ze uit een gezin komt met een alleenstaande grootmoeder en een moeder die er niet altijd voor haar is. De Raad wijst er in dit verband op dat in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeksters grootmoeder door de Raad in het arrest met nummer 273 238 van 24 mei 2022 werd vastgesteld dat uit de activiteiten van verzoeksters grootmoeder en moeder op sociale media blijkt dat zowel haar grootmoeder, moeder, als oom nog in contact staan met familieleden in Venezuela en er frequent interactie plaatsvindt tussen de familie in België en in Venezuela, waardoor niet aangenomen kan worden dat verzoekster geen netwerk meer zou hebben bij een terugkeer naar Venezuela.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar verzoek om internationale bescherming eenvoudigweg afgewezen wordt, zonder op enig moment rekening te houden met haar kwetsbare profiel, laat zij in het verzoekschrift na concreet te maken waar en op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met haar profiel en verduidelijkt ze niet hoe en waar de adjunct-commissaris geen of onvoldoende rekening zou gehouden hebben met haar belangen in die zin. Bovendien benadrukt de Raad dat, gelet op verzoeksters jonge leeftijd, het persoonlijk onderhoud werd afgenomen met haar grootmoeder, die in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van haar verzoek kenbaar te maken en stukken neer te leggen, en dat verzoeksters raadsman eveneens aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 54 816 en 258 932 van respectievelijk 24 januari 2011 en 2 augustus 2021, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog ingaat op de veiligheidssituatie in Venezuela, waarbij ze wijst op tal van regio's en staten waar "*het gewelddadig en crimineel geweld*" volgens haar significant is en op wijdverbreide praktijken van afpersingen en ontvoeringen, "*uitgevoerd door zowel gewapende groeperingen als door staatactoren of corrumperende politiediensten*", wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd dat uit de landeninformatie waaraan wordt gerefereerd niet blijkt dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Door in haar verzoekschrift te verwijzen naar dezelfde informatie als deze waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd, doet verzoekster hieraan geen afbreuk. Verzoekster voert in dit kader nog aan dat ze in België geboren en opgegroeid is en geen lokaal netwerk heeft in Venezuela, wat de kans verhoogt dat ze bij terugkeer selectief wordt geviséerd voor afpersing of ontvoering. De Raad wijst er echter op dat verzoekster hiermee refereert naar doelgericht, en geen willekeurig geweld, en dit dus geen uitstaans heeft met oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien herhaalt de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat ze geen lokaal netwerk heeft in Venezuela, daar blijkt dat haar grootmoeder en moeder nog contact hebben met haar familie in Venezuela (zie *supra*).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de voormalige Kwalificatierichtlijn, waarvan oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.2.5. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek in haar hoofde rechtvaardigen. Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en dient het beroep te worden verworpen. Aldus kan geen schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet blijken.

3.2.6. Aangezien niet blijkt dat *in casu* ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. De aangevoerde schending van deze artikelen is derhalve niet dienstig.

3.2.7. In zoverre verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters grootmoeder in naam van verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg haar grootmoeder de mogelijkheid verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.8. Waar verzoekster uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT